

end i og for sig ikke vilde finde det betænkeligt, ved Loven at affkære den Tvivl, der i visse Tilfælde kan reises om, hvorvidt Salg af Stenolie, der er under den befalede Testgrad, frembyder den for Erstatningspligten fornødne objektive Retstridighed, og altsaa ved Lovgivningen fastslaa, at saadant Salg, forsaavidt som Lovgivningens øvrige Betingelser for Erstatningspligt var til Stede, ubetinget maatte medføre Erstatningspligt, saa vilde der dog efter Ministeriets Mening herved kun være bundet meget lidt. Naar nemlig Landets Import i sin Helhed først er reguleret i Overensstemmelse med Lovens Fordringer, er det ikke let tænkeligt, at Noget skulde have Interesse af at indføre Stenolie, der i saa ringe Grad afveg fra Lovens Forrifter, at der behøvedes en særlig Lovregel til fra denne Side at bringe den Paagældendes Forhold ind under Erstatningspligten, under hvilken den forsaavidt vilde falde efter den mugældende Lovgivning, saasnart Afvigelsen var af noget større Betydning. En virkelig praktisk Skerpelse vilde efter Ministeriets Mening først indtræde ved Bestemmelser, hvorigennem de andre Betingelser, af hvilke den almindelige Lovgivning gjør Erstatningspligt afhængig, ændredes i skærpende Retning. Men saadanne Endringer, ved hvilke det enten ubetinget krævedes som Forudsætning, at enhver Handlende, og saa den mindste Detailhandler, under Ansvar til Erstatning selv skaffede sig absolut Sikkerhed for den af ham forhandlede Stenolies Testgrad, eller ved hvilke Erstatningspørgsmaalet gjordes uafhængigt af en Underfølgelse af, hvorvidt andre Faktorer end Stenoliens flette Bestaffenhed havde været i særlig Grad virksomme til at bevirke Skaden, vilde efter Ministeriets Mening ikke kunne forsvares, naar der paa den ene Side tages Hensyn til, at der er Spørgsmaal om en for det daglige Liv fornøden Virksomhed, som er i Hænderne paa en Mængde Folk, der ikke selv kunne give sig af med Prøvelsen af den forhandlede Stenolie, og som derfor maa stole paa de større Handlende, lige overfor hvilke de vel kunne sikre sig med Hensyn til et begrændset Bødeansvar, men ikke med Hensyn til et ubegrændset Erstatningsansvar, og paa den anden Side tages Hensyn til, at Skylden for den forvoldte Skade i et stort Antal af Tilfælde lige saa meget og i visse Tilfælde endog mere ligger i de flette Lamper, i hvilke Stenolien forbrændes, end i selve Stenoliens Bestaffenhed.

Ligesom Ministeriet af Hensyn til Foranstaaende ikke har kunnet anse det for rigtig at optage nogen Bestemmelse om Udvidelse

af Erstatningspligten, saaledes har man heller ikke kunnet finde, at der er Grund til at optage den Bestemmelse, hvorefter Antændelsespunktet under sidste Sælgers Ansvar skal angives paa enhver Emballage indeholdende Petroleum, som udleveres fra Detailhandelen. Denne sidste Bestemmelse er motiveret ved dens Betydning for Erstatningspligten og dens Betydning, som vel nærmest maatte søges deri, at de for Overtrædelsen foreskrevne Straffe skulde bevirke, at den Handlende altid forsynede sine Emballager med den foreskrevne Etikette og altid med den rigtige Etikette, saaledes at der altsaa kunde være en Slags Formodning for, at Flasker, som ikke vare forsynede med Etiketter, indeholdt ulovlig Petroleum. Men hvis man ikke vilde gaa det Skridt videre, og foreskrive, at der skulde være en Lovsformodning for denne Petroleums Ulovlighed, vilde denne hele Regel være uden nogen virkelig Betydning for Erstatningspligtens Godtgjørelse. — Vortset herfra vilde Bestemmelsen om Antændelsespunktets Angivelse paa Flasken være uden Betydning for det Offentlige; thi naar det er forbudt overhovedet at sælge Petroleum, som ikke har den befalede Grad, og det Offentlige altsaa altid kan gaa ud fra, at al den Petroleum, der sælges i Detailhandelen, har denne Grad, saa har det ingen Interesse for det Offentlige at faa at vide, om den har endog en højere Grad end foreskrevet, men det kan ganske overlades til den private Interesse at afgjøre, om den kan finde sin Fordel i slige Angivelser eller ikke. Paa den anden Side vilde derhos en saadan Regel medføre en Udgift til Etiketter, som ikke alene maatte indeholde Antændelsestemperaturen, men ogsaa den sidste Sælgers Navn, som, henset til disse Forretningers ofte meget ringe Omfang, kunde blive betydelig nok, og som derfor ikke uden tilstrækkelig Grund bør paalægges dem.

Reglen i § 4, 2det Stykke, som ibrigt stemmer med, hvad der følger af Lovgivningens almindelige Grundsætninger, er optaget paa Foranledning af Grosserer-Societetets Komite, som for Tydeligheds Skyld har anset det for ønskeligt at have en udtrykkelig Bestemmelse om dette Forhold.

Til § 5.

Bestemmelsen i Forslagets § 5 om, at Loven skal træde i Kraft 6 Maanedersdagen efter dens Kundgjørelse i Lovtidenden, er optaget paa Forslag af Grosserer-Societetets Komite, for at forhindre, at Loven skal gribe forstyrrende ind i alt afsluttede Leveringskontrakter.